

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ПЕТТИ ОДДЕЛ

СЛУЧАЈ МИЦКОВСКИ против РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

(Апликации број 39107/18 и 39726/18)

ПРЕСУДА

член 1 од Протокол број 1 од Европската конвенција за човекови права
• Контрола на користењето на имотот • Апликантот не успеал да докаже дека привремената забрана на работењето на неговата извршителска канцеларија поради тоа што против него била поведена кривична истрага, била индивидуален и прекумерен товар за него

СТРАЗБУР

24 март 2022 година

Оваа пресуда ќе стане правосилна во околностите наведени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Пресудата може да биде предмет на уредувачка ревизија.

ПРЕСУДА

Во случајот Мицковски против Република Северна Македонија,
Европскиот суд за човекови права (Петти оддел), заседавајќи во Совет составен од:

Síofra O’Leary, *Претседател*,
Mārtiņš Mits,
Stéphanie Mourou-Vikström,
Lətif Hüseyinov,
Jovan Ilievski,
Ivana Jelić,
Arnfinn Bårdsen, *судии*,
и Victor Soloveytchik, *секретар на одделот*,
Имајќи ги предвид:

апликациите (бр. 39726/18 и 39107/18) против Република Северна Македонија, поднесени до Судот на 4 и 14 август 2018 година, според член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основни слободи („Конвенцијата“), од господин Владо Мицковски, Македонец/државјанин на Република Северна Македонија, како физичко лице и неговата извршителска канцеларија, регистрирана како правно лице (за полесно понатамошно разбирање, во понатамошниот текст, тие ќе бидат именувани како „апликанти“), соодветно;

одлуката да се извести Владата на Република Северна Македонија („Владата“) за жалбените наводи поднесени во врска со членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата и да го прогласи остатокот од жалбените наводи за недопуштени;

произнесувањата поднесени од странките;

Заседавајќи на нејавна седница на 14 декември 2021 година и на 8 февруари 2022 година,

Ја донесе следнава пресуда, која беше усвоена на последно споменатата дата.

ВОВЕД

1. Случајот се однесува на наводното мешање во правата и слободите на апликантот, според членот 1 од Протоколот број 1 од Конвенцијата, како резултат на привремената забрана за вршење на активностите на неговата извршителска канцеларија (во врска со кривичната истрага покрената против него) и судските одлуки со кои било одбиено неговото барање за надомест на штета.

ФАКТИ

2. Апликантот е роден во 1964 година и живее во Вранештица. Според неговата регистрација во Комората на извршители („Комората“) во 2006 година, тој својата извршителска канцеларија ја основал во Кичево. Апликантот пред Судот беше застапуван од г-а М. Даниловска, адвокатка која работи во Кичево.

3. Владата беше застапувана од нејзиниот агент, г-а Д. Џонова.

4. Фактите во овој случај, како што се поднесени од странките, може да се сумираат како што следува.

5. На 3 февруари 2011 година, Основниот суд Гостивар одлучил да отвори кривична истрага во однос на апликантот, за небрежност во вршењето на неговите должности како извршител поради наводно двојно извршување на парично побарување („Службен весник“ бр. 59 од 20 април 2011 година).

6. На 11 април 2011 година, Комората на извршители наредила привремена забрана за вршењето на неговата извршителска работа, како задолжителна мерка според членот 60 став 2 од Законот за извршување (види параграф 17 подолу). Министерот за правда назначил извесен М.Д. од Струга, како заменик извршител, за да ги врши потребните активности за времетраењето на привремената забрана. Приходите од услугите што ги давал заменик-извршителот во име на апликантот, спаѓале во работата на извршителската канцеларија на апликантот, освен за одредени такси кои што ги наплаќал самиот заменик извршител.

7. На 22 јуни 2011 година, Уставниот суд врз основа на *res judicata* ја отфрлил иницијативата за поведување на постапка за оценување на уставноста на членот 60 став 2 од Законот за извршување.

8. На 21 ноември 2011 година, откако истрагата против апликантот била прекината поради недостиг на докази, Комората ја отповикала мерката за привремена забрана на работењето на извршителската канцеларија.

9. Следствено на тоа, апликантот поднел тужба против тужената држава и Комората на извршители, според Законот за облигациони односи, барајќи надомест за материјална штета (обична штета и испуштена корист) и нематеријална штета предизвикана од привремената забрана која траела од 11 април до 21 ноември 2011 година („релевантниот период“). Апликантот тврдеше дека во текот на релевантниот период исплатил дел од платите на вработените и направил други трошоци неопходни за одржување на канцеларијата, чиј што вкупен износ изнесувал приближно 10.418 евра . Апликантот барал приближно 23.845 евра за испуштена корист и 15.450 евра за повреда на неговиот углед.

10. На 2 март 2016 година, Основниот суд Кичево го усвоил барањето на апликантот поднесено против државата во износ од 10.418 евра во однос на обичната штета, но не утврдил потреба да го испита неговото тужбено барање во однос на Комората. Пресудата се засновала на вештачење и на други придружни докази, кои биле обезбедени од страна на апликантот, како што се *решенија за мирување на договорите за вработување*, изводи од банка, сметки за комунални услуги и договори за услуги. Тој го одбил барањето за нематеријална штета, сметајќи дека тој не бил ниту осуден, ниту казнет.

11. На 10 ноември 2016 година, Апелациониот суд Гостивар ги прифатил фактите кои што ги утврдил судечкиот суд, но ја преиначил пресудата и ги одбил тужбените барања на апликантот, сметајќи дека, *inter alia*, државата не може да биде одговорна кога лицето не било неоправдано осудено или било неосновано лишено од слобода, како што е предвидено во членовите 549 и 553 од Законот за кривична постапка. На 17 мај 2018 година, Врховниот суд ја потврдил таа пресуда.

12. Помеѓу 23 април и 28 декември 2011 година и на 17 јануари 2018 година, апликантот до Државниот судски совет и до Државниот јавен обвинител поднел неколку барања за поведување на дисциплинска постапка за недолично професионално однесување против јавниот обвинител и судијата вклучени во кривичната истрага. Такви постапки не биле поведени.

РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО

13. Членот 141 од Законот за облигациони односи ги поставува општите принципи во врска со барањата за надомест на штета. Членот 178 го предвидува правото на жртвата на паричен надомест на штета, *inter alia*, за испуштена корист.

Членот 189 предвидува право на надомест на штета во случај на неоправдано мешање во личните права.

14. Владата достави извадок од одлука донесена во 2009 година, во која Врховниот суд утврдил дека, во согласност со членот 189 од Законот за облигациони односи и одредбите од Законот за кривична постапка, самото покренување на кривична постапка не им дава право на тужителите да бараат надомест за нематеријална штета.

15. Членовите 549 и 553 од Законот за кривична постапка предвидуваат право на надомест на штета во случај на неоправдано лишување од слобода или осуда.

16. Според членовите 7 и 16 од Законот за извршување („Службен весник“ бр. 83 од 3 јули 2009 година), како важечки во тоа време, доверителите што започнале постапка за извршување пред судовите, имале обврска во рок од шест месеци (од 1 јули 2010 година) да назначат

извршител (назначен за одредена месна област на надлежност) да продолжи со извршувањето на предметната постапка.

Со Законот за изменување и дополнување на Законот за извршување („Службен весник“ бр. 88 од 02 јули 2010 година), 1 јули 2011 година бил определен како датум за отпочнување на пресметувањето на шестмесечниот рок за предавање на извршните предмети на извршителите.

17. Членот 31 од Законот за извршување („Службен весник“ бр. 59 од 20 април 2011 година), како што важел во тоа време, им дал јавни овластувања на извршителите.

Членот 60 став 2 предвидувал привремена забрана за вршењето на должноста на извршителите, по отворена кривична истрага во врска со извршувањето на нивната службена должност.

Според членовите 59-в и 60, дисциплинската комисија на Комората на извршители била одговорна во одлучувањето за прашања коишто се однесувале на нивната дисциплинска одговорност и привремената забрана на нивната работа.

Членот 65 предвидувал дека Комората на извршители има статус на правно лице.

18. Во согласност со измените на Законот за извршување („Службен весник“ бр. 72 од 12 април 2016 година), по изнесените факти во конкретниот случај, работата на извршителската канцеларија можела привремено да се забрани само доколку обвинението било потврдено во кривичната постапка.

ПРАВО

СПОЈУВАЊЕ НА АПЛИКАЦИИТЕ

19. Имајќи го предвид сличниот предмет на апликациите, Судот смета дека би било соодветно истите да ги испита заеднички во една единствена пресуда.

НАВОДНО ПРЕКРШУВАЊЕ НА ЧЛЕНОТ 1 ОД ПРОТОКОЛОТ БРОЈ 1 НА КОНВЕНЦИЈАТА

20. Апликантот се жалеше според членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата, дека седуммесечното суспендирање на работата на неговата извршителска канцеларија поради отворената кривична истрага против него, било неоправдано мешање во неговите деловни интереси и дека тој не бил обештетен за настанатата загуба. Членот 1 од Протоколот број 1 гласи како што следува:

“Секое физичко или правно лице има право на мирно уживање во својот имот. Никој нема да биде лишен од неговиот имот, освен ако станува збор за јавен интерес и под условите коишто се предвидени со закон и со општите принципи на меѓународното право.

Меѓутоа, претходните одредби на кој било начин не треба да го нарушат правото на државата да ги спроведува законите за кои таа смета дека се неопходни со цел да се контролира користењето на имотот во согласност со општиот интерес или да се обезбеди плаќање на даноците или другите придонеси или казни.”

A. Допуштеност

1. Поднесоци на странките

(а) Владата

21. Владата со своите аргументи тврдеше дека државата не може да се смета за одговорна, за какви било негативни последици, кои што произлегуваат од спорот настанат помеѓу две приватни страни - апликантот и Комората. Понатаму, привремената забрана се однесувала само на работата на неговата канцеларија како правно лице, а не и на г. Мицковски како физичко лице, кој нема активна легитимација во постапката пред Судот. Во секој случај, апликациите биле поднесени повеќе од шест месеци по одлуката на Уставниот суд од 22 јуни 2011 година (види параграф 7 погоре). Последователните граѓански постапки не биле ефективен правен лек. Наместо тоа, апликантот требало да поведе дисциплинска или кривична постапка против јавниот обвинител или судијата на кривичниот суд.

22. На крајот, Владата тврдеше дека во конкретниот случај немало „поседување“ во смисла на членот 1 од Протоколот број 1. Барањето на апликантот за испуштена корист било надвор од опсегот на горенаведената одредба. Бројот на клиентите на апликантот можел да се надомести бидејќи зависел од географската локација (во однос на месната надлежност на извршителот, како што е предвидено со закон, наместо од добра волја).

(б) Апликантот

23. Апликантот ги оспори сите аргументи на Владата. Особено, тој изјави дека не можел да направи никакви деловни активности за времетраењето на времената забрана на вршење на должноста, за што биле запознаени неговите клиенти - доверители, што пак резултирало со губење на неговите идни приходи.

2. Судот

МИЦКОВСКИ против РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА
ПРЕСУДА

(а) Недопуштеност *ratione personae*

(i) Одговорност на тужената држава

24. Судот забележува дека, иако Комората на извршители не е државен орган, туку посебно правно тело, таа е основана во согласност со Законот за извршување (види параграф 17 погоре). Понатаму, Судот ја следи целта која што е од општ интерес и особено овластувањата во врска со дисциплинските постапки и одлуките за времена забрана на вршење на должноста, кои што се предвидени со закон (види параграф 17 погоре) (види, *mutatis mutandis*, *Beg Spa v. Italy*, број. 5312 /11, параграф 64, од 20 мај 2021 година). Членот 60 став 2 од Законот за извршување предвидува Комората на извршители да нареди задолжително привремено одземање на правото за вршење на должноста извршител, во случај кога против истиот има покренато кривична истрага. Според тоа, одговорноста на државата се јавува како резултат на административните, како и на регулаторните овластувања на Комората (види *National Notary Chamber v. Albania* (одлука), број 17029/05, од 6 мај 2008 година).

25. Дополнително, Судот ги повторува критериумите за одговорноста на државата за судските одлуки донесени во врска со споровите помеѓу приватни тела и поединци, а кои се утврдени во неговата судска пракса (види, на пример, *Zhidov and Others v. Russia*, број. 54490/10 и 3 други, параграф 71, од 16 октомври 2018 година) и забележува дека и овој случај, исто така, се однесува на одбивањето на повисоките судови да му доделат надомест на апликантот по задолжителната привремена забрана на работата на неговата извршителска канцеларија, наложено од Комората на извршители. Судот смета дека во конкретниот случај одговорноста на државата е вклучена како резултат на одлуките донесени од повисоките судови за одбивање на барањето за надомест на апликантот (види параграф 8 погоре) што произлегува од задолжителната мерка за привремена забрана на работата на неговата извршителска канцеларија наложена од Комората на извршители, во согласност со членот 60 став 2 од Законот за извршување.

(ii) *Locus standi*

26. Релевантните општи принципи се наведени во *Sérvulo & Associados -Sociedade de Advogados, RL and Others v. Portugal* (А. бр. 27013/10, параграф 79, од 3 септември 2015 година).

27. Судот на почетокот забележува дека Владата сметаше дека има двајца апликанти и дека физичкото лице нема активна легитимација (види параграф 21 погоре). Меѓутоа, во конкретниот случај, г. Мицковски е трговец поединец со извршителска канцеларија.

Следствено на тоа, тој бил директно погоден од ограничувањата наметнати на неговиот воспоставен бизнис. Понатаму, и г. Мицковски како физичко лице и неговата регистрирана фирма како правно лице биле странки во домашната судска постапка (види параграф 9 погоре). Во таквите околности, а имајќи ја предвид посебната природа на извршителските канцеларии во согласност со релевантниот домашен закон според кој правното лице е тесно поврзано со поединецот кој е квалификуван да ја врши професијата (види параграф 17 погоре), Судот смета дека и двете апликации се толку блиску една со друга што би било вештачки да се прави разлика помеѓу нив во овој контекст (види, *mutatis mutandis*, *Eugenia Michaelidou Developments Ltd u Michael Tymvios v. Turkey*, број. 16163/90, параграф 21, од 31 јули 2003 година; *Kin-Stib and Majkić v. Serbia*, број.12312/05, параграф 74, од 20 април 2010 година, *Vujović and Lipa D.O.O. v. Montenegro*, број [GC], број 5294/14, параграфи 157-58, од 7 јули 2020 година).

(б) Приговори за неисцрпување и непочитување на шестмесечното правило

28. Општите принципи релевантни за приговорите на Владата во овој дел се наведени во *Vučković and Others v. Serbia* ((прелиминарен приговор) [Голем судски совет], број 17153/11 и 29 други, параграфи 69-77, од 25 март 2014 г.) и *Alekseyev and Others v. Russia* (бр. 14988/09 и 50 други, параграф 12, од 27 ноември 2018 година). Дополнително, не може да се бара од апликантот кој побарал правен лек кој е очигледно ефикасен и доволен, да користел други правни лекови кои биле достапни, но за кои немало поголема веројатност да бидат успешни (види *Aquilina v. Malta* [GC], бр. 25642/94, параграф 39, ЕКЧП 1999-III).

29. Со оглед на фактите наведени во случајот (види параграф 9 погоре) и во отсуство на какви било други придружни документи поднесени од страна на Владата, Судот не смета дека дисциплинска или кривична постапка против јавниот обвинител или судијата одговорен за водењето на кривичната истрага би биле соодветни правни лекови за жалбените наводи на апликантот. Понатаму, Судот забележува дека предметната постапка за надомест на штета се однесувала на барањето на апликантот за паричен надомест за материјалната и нематеријалната штета претрпена за време на седуммесечната суспензија на неговата работа (види параграф 9 погоре). Тој навел аргументи во врска со истите прашања кои што требало да се испитаат во согласност со членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата, кои сега ги изнесува пред Судот. Тие постапки биле доволни за да се утврдат релевантните факти и не биле целосно лишени од каква било перспектива за успех, како што може да се види и од првостепената судска пресуда со која се уважило барањето на апликантот. Домашните судови го разгледувале барањето на апликантот во три судски инстанции (види параграфи 8-10 погоре). Во

такви околности, Судот не може да го прифати аргументот на Владата дека за пресметувањето на рокот од шест месеци требало да се земе предвид одлуката на Уставниот суд со која врз основа на *res judicata* била отфрлена иницијативата на апликантот за поведување на постапка за оценување на уставноста, наместо одлуката од постапката за надомест на штета (види параграф 7 погоре).

(в) Компатибилност *ratione materiae*

30. Релевантните општи принципи се наведени во *Könyv-Tár Kft and Others v. Hungary* (бр. 21623/13, параграф 31, од 16 октомври 2018 година).

31. Осврнувајќи се на овој случај, не е спорно дека апликантот ја водел својата извршителска канцеларија како самостојна дејност од 2006 година (види параграф 2 погоре). Тој со извршителската работа ги остварувал своите приходи, кои биле директно поврзани со бројот на неговите доверители. Во тој период од пет години апликантот го изградил бројот на свои клиенти, се до моментот во 2011 година кога била наредена привремената забрана за негово работење. Иако Судот се согласува со Владата дека клиентите можеби биле делумно надоместливи врз основа на географската локација (види параграф 21 погоре) и дека лицето кое го заменило апликантот за време на привремената забрана за работа, заменикот извршител, остварил одреден приход во негово име (види параграф 6 погоре), јасно е дека апликантот имал личен интерес од економска природа во одржувањето на континуитет во работењето на својата извршителска канцеларија и зголемувањето на бројот на клиенти.

32. Понатаму, Судот заклучува дека апликантот уживал „добар углед“, имено предноста произлегувала од личната репутација и контакти кои што ги стекнал во текот на неговото петгодишно работење. Добриот углед и реноме што ги имал воспоставено биле релевантни за одлуката на доверителите повторно да ги изберат неговите услуги (види, *mutatis mutandis*, *Malik v. the United Kingdom*, бр. 23780/08, параграф 99, од 13 март 2012 година, и *O'Sullivan McCarthy Mussel Development Ltd v. Ireland*, број. 44460/16, параграф 89, од 7 јуни 2018 година, во кој Судот исто така утврдил дека членот 1 од Протоколот број 1 се применува само кога постои привремена забрана за дозвола за работа, поврзана со вообичаеното водење на бизнис).

33. Од овие причини, Судот смета дека апликантот можел да тврди дека извршителската канцеларија што ја водел била „сопственост“ во смисла на членот 1 од Протоколот број 1.

(г) Заклучок

34. Со оглед на горенаведеното, Судот ги одбива приговорите на Владата во однос на допуштеноста на апликациите. Судот забележува дека апликациите не се ниту очигледно неосновани, ниту недопуштени по која било друга основа наведена во член 35 од Конвенцијата. Затоа тие мора да бидат прогласени за допуштени.

Б. Основаност*1. Поднесоци на странките*

35. Апликантот тврдеше дека привремената забрана на работењето на неговата канцеларија не била оправдана и дека заменикот извршител не можел да ја надомести предизвиканата штета. Тој понатаму тврдеше дека претрпел обична штета и испуштена корист, како резултат на привремената забрана и последователното одбивање на неговото барање за надомест на штета. Поточно, тој тврдеше дека помеѓу јули и декември 2011 година, поради неговата привремена забрана за работење која што се преклопила со периодот на преносот на надлежностите во извршните работи од судовите на извршителите (види параграф 16 погоре) тој и назначениот заменик не биле во можност да добијат нови случаи. Како поткрепа, тој како доказ поднел барање од 2008 година за извршување на побарување во вредност од 999.326 евра што доверителот го повлекол на 30 јуни 2011 година поради, како што навел апликантот, привремената забрана на работата на неговата извршителска канцеларија. Тој ја оспори релевантноста на одлуката на Врховниот суд на која се повика Владата (види параграф 14 погоре).

36. Владата тврдеше дека оспорената забрана за работа била привремена и законска и имала за цел да обезбеди правна сигурност во однос на услугите на извршителите генерално. Понатаму, привремената забрана немала значителни економски последици со оглед дека заменикот извршител продолжил да работи во релевантниот период и остварил (поткрепено со материјални докази) во периодот од мај до октомври 2011 година поголем приход (207.521 евра) за апликантот, споредено со приходот што тој го остварил во периодот јануари-март и декември 2011 година (98.791 евра). Владата нагласи дека ништо не сугерирало на тоа дека постапката за обесштетување била неправедна или дека одлуките донесени од страна на судот кои се потпирале на одредбите од Законот за кривична постапка биле произволни или необразложени. Владата се повика на конзистентно толкување на членот 189 од Законот за облигациони односи *vis-à-vis* Законот за кривична постапка (види параграф 14 погоре) од страна на Врховниот суд. На крајот, Владата тврдеше дека угледот на апликантот не бил засегнат, бидејќи привремената забрана била доверлива.

2. Оценка на Судот

37. Судот заклучува дека задолжителната привремена забрана за работење поврзана со кривичната истрага привремено ја отстранило доверителската клиентела на апликантот која била заинтересирана за неговите извршителски услуги, а тоа пак влијаело и на неговата „сопственост“ - извршителската канцеларија која што ја водел. Тоа била мерка што подразбирала контрола на користењето на имотот, а согласно вториот параграф од членот 1 од Протоколот број 1 (види, *mutatis mutandis*, *Tre Traktörer AB v. Sweden*, од 7 јули 1989 година, параграф 55, серија А бр.159; *Döring v. Germany* (одлука), број. 37595/97, ЕСЧП 1999-VIII и *Buzescu v. Romania*, број. 61302/00, параграф 88, од 24 мај 2005 година). Останува да се утврди дали таквото мешање било законско и постигнало „правична рамнотежа“ помеѓу барањата кои биле од општ интерес на заедницата и барањата за заштита на основните права на поединецот (види *Buzescu*, цитиран погоре, параграф 89). Оваа правична рамнотежа би била нарушена доколку засегнатото лице морало да претрпи индивидуален и прекумерен товар (види *G.I.E.M. S.R.L. and Others v. Italy* [Голем судски совет], број. 1828/06 и 2 други, параграф 300, од 28 јуни 2018 година).

38. Судот забележува дека налогот за привремена забрана за работа на неговата извршителска канцеларија бил заснован на членот 60 став 2 од Законот за извршување, чии што услови биле јасни (види параграфи 6 и 17 погоре). Според тоа, таквото мешање во сопственоста било предвидено со закон.

39. Судот понатаму го прифаќа фактот дека спорната привремена забрана ја следела општата цел укажана од страна на Владата, имено со цел да обезбеди правна сигурност во однос на извршителските услуги (види параграф 36 погоре). Автоматскиот карактер на изречената привремена забрана по покренатата кривична истрага во однос на апликантот не може да се смета дека самата по себе го намалила значењето на легитимната цел поради која била донесена одлуката на Комората од 11 април 2011 година.

40. Што се однесува до тоа дали била постигната рамнотежа помеѓу таа цел и правата на апликантот во оваа смисла, Судот забележува дека предметната мерка го оневозможила апликантот да работи како извршител во периодот помеѓу 11 април и 21 ноември 2011 година (види параграфи 6 и 8 погоре). Таквата привремена забрана (седум месеци и десет дена) не се чини дека била прекумерна (види, обратно, *Buzescu*, цитиран погоре, параграф 94, во кој апликантот не можел да работи како адвокат во период од пет години).

41. Второ, Судот забележува дека во текот на релевантниот период заменик-извршителот ги продолжил професионалните извршителски активности на апликантот кои во тоа време биле во тек (види параграф

б погоре). Според тоа, активностите кои ги презел заменикот извршител може да се сметаат како заштитни мерки што му служеле на јавниот интерес, преку обезбедување непречени услуги на постојните доверители како клиенти. Дополнително, докажете што биле поднесени од страна на Владата покажуваат дека активностите преземени од заменикот извршител биле доволни за да се компензираат повеќето негативни последици што привремената забрана за работа би можела да ги предизвика за апликантот.

42. Трето, во однос на тврдењето на апликантот дека работата на неговата извршителска канцеларија претрпела штета поради можно губење на нови доверители како клиенти за време на спорната привремена забрана којашто се совпаднала со времето во кое се вршело предавањето на извршните предмети на извршителите кои биле во тек пред судовите (види параграфи 16 и 35 погоре), Судот не најде никакви докази, како што се списоци на извршни предмети пренесени на други извршители во истото подрачје на надлежност во релевантното време, како дека тој би добил значителен број на нови извршни предмети доколку не постоел налогот за суспензија. Понатаму, апликантот не докажа дека повлекувањето (на 30 јуни 2011 година) на барањето за извршување, наведено во параграф 35 погоре, што се водело кај апликантот во извршна постапка од 2008 година, било директна последица на спорната привремена забрана.

43. Четврто, Апелациониот суд и Врховниот суд го разгледале поднесеното барање на апликантот според членовите 549 и 553 од Законот за кривична постапка (види параграф 15 погоре) и одлучиле дека тужената држава не може да биде одговорна во отсуство на погрешна осуда или затвор (види параграф 8 погоре). Фактот што според Законот за кривичната постапка не е предвидена можност да се бара отштета во ситуации на едноставно прекинување на кривичната постапка не е спорен, со оглед дека ниту членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата не гарантира такво право. Апликантот ниту аргументирал, ниту дал пример на домашна пракса со што би докажал дека тој пристап бил неконзистентен или на друг начин непредвидлив. Судот повторува дека има само ограничено овластување да се справи со наводните фактички или правни грешки направени од домашните судови кои ја имаат главната улога за толкување и применување на домашното право (види, *mutatis mutandis, Radomilja and Others v. Croatia [GC]*, број. 37685/10 и 22768/12, параграф 149, од 20 март 2018 година; и судската пракса цитирана таму); нема изгледи дека постоело самоволие во начинот на кој домашните судови одлучиле по барањето на апликантот.

44. На крајот, Судот забележува дека во релевантното време привремената забрана била автоматска последица на фактот дека во

однос на него била отворена кривична истрага за наводна небрежност во извршувањето на извршителските должности (види параграф 5 погоре). Поради тоа, привремената забрана на неговото работење е изречена во најрана фаза од истрагата. Судот забележува дека членот 60 став 2 од Законот за извршување, како што бил формулиран во релевантното време (види параграф 17 погоре), ниту условувал, ниту пак дозволувал проценка на конкретните околности на случајот, вклучувајќи ја и сериозноста на наводниот прекршок, времето што поминало од наводното сторување на делото или дали времетраењето на привремената забрана било соодветно на тежината на наводниот прекршок. Според тоа, релевантната одредба, која веќе не е во сила, не превидувала конкретна проценка на пропорционалноста. Сепак, не е задача на Судот да го оценува релевантниот закон *in abstracto*. Во конкретниот случај, останува фактот дека апликантот не ја докажал својата загуба со оглед на тоа што заменикот извршител ги извршувал сите потребни активности за време на привремената забрана. Судот понатаму заклучува дека по усвојувањето на Законот за изменување и дополнување на Законот за извршување, релевантниот домашен закон предвидува дополнителна заштитна мерка и бара повисок степен на сомневање за кривична одговорност: работата на извршителите може да биде привремено забрането само ако обвинението е потврдено во кривична постапка (види параграф 18 погоре).

45. Со оглед на горенаведеното, а особено земајќи го предвид неуспехот на апликантот да докаже дека морал да претрпи индивидуален и прекумерен товар како резултат на привремената забрана на работата на неговата извршителска канцеларија, Судот заклучува дека немало повреда на членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ,

1. Едногласно *одлучи* да ги спои апликациите;
2. Едногласно *ги прогласува* апликациите за допуштени;
3. *Одлучува, со пет гласа „за“ и два „против“ дека нема повреда на членот 1 од Протоколот бр. 1 на Конвенцијата.*
- 4.

Изготвено на англиски јазик и објавено во писмена форма на 24 март 2022 година, во согласност со правилото 77 став 2 и 3 од Деловникот на Судот.

МИЦКОВСКИ против РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА
ПРЕСУДА

Victor Soloveytchik
Секретар на оддел

Síofra O'Leary
Претседател

Во согласност со членот 45 став 2 од Конвенцијата и правило 74 став 2 од Деловникот на Судот, кон оваа пресуда е приложено посебното мислење на судиите Mourou-Vikström и Илиевски.

S.O.L.
V.S.

ЗАЕДНИЧКО СПРОТИВСТАВЕНО МИСЛЕЊЕ НА СУДИИТЕ *MOUROU-VIKSTRÖM* И ИЛИЕВСКИ

1. Со сета почит, не се согласуваме со заклучокот донесен од мнозинството, дека нема повреда на членот 1 од Протоколот број 1 на Конвенцијата. Ваквиот заклучок го заобиколува најважното прашање во овој случај: дали апликантот морал да сноси индивидуален и прекумерен товар како резултат на начинот на кој законодавството се применувало во тие околности. Притоа, мнозинството правилно претпоставило дека не е задача на Судот апстрактно да го испита домашното законодавство, но се воздржало од оценка на негативните ефекти за апликантот наметнати од таквите законски одредби.

2. Според наше мислење, мнозинството требало да процени дали примената на член 60 став 2 од Законот за извршување (види параграф 17 од пресудата) во околностите на овој случај имала негативни последици за апликантот (види, *mutatis mutandis*, *Sahin v. Germany* [Голем судски совет], бр. 30943/96, параграф 87, ECHR 2003-VIII). Ова е особено така затоа што предметната одредба ниту условувала, ниту дозволувала проценка на специфичните околности на случајот, вклучувајќи ја сериозноста на наводниот прекршок, времето што изминало од наводното извршување на делото или дали траењето на привремената забрана било пропорционално на тежината на наводниот прекршок. Во ниту еден момент таа одредба, применета во случајот на апликантот како последица на она што било само сомнение за кривично дело, не дозволува каква било конкретна проценка на пропорционалноста. И покрај тоа што ние се придружуваме на мнозинството поздравувајќи го усвојувањето на тековно важечкиот законски текст кој бара повисоко ниво на сомневање за кривична одговорност, останува фактот дека во случајот на апликантот таа заштитна мерка не била применлива.

3. Ставот што го застапува Владата и го поддржува мнозинството наидува на дополнителни пречки кои потекнуваат од начинот на кој се применувала предметната одредба. Поконкретно, неспорно е дека

ПРЕСУДА

привремената забрана го оневозможила апликантот да работи како извршител повеќе од седум месеци. Ваквата мерка во голема мера се преклопила со рокот од шест месеци утврден со Законот за изменување и дополнување на Законот за извршување од 2010 година за пренос на извршните предмети кои биле во тек пред домашните судови, односно Основниот суд Кичево во конкретниот случај, на извршители кои работеле во неговата месна надлежност. Освен тоа, не е спорно дека назначениот заменик, дејствувајќи наместо него, не можел да преземе нови случаи. И во секој случај, со оглед на строгите прописи за бројот на извршители и нивното именување во одредена јурисдикциска област во тужената држава, треба да се претпостави дека текот на извршните предмети би продолжил без проблем, што значи дека по новите предмети би постапувал друг извршител, а не назначениот заменик на апликантот. Според тоа, привремената забрана на апликантот во секој случај имала негативни финансиски последици за него. Со оглед на ситуацијата, апликантот се обидел да ја надомести својата материјална штета со експлицитно барање од домашните судови да го разгледаат неговото барање за надомест во согласност со Законот за облигациони односи (види параграф 9 од пресудата).

4. Во врска со ова, мнозинството правилно заклучи дека, изборот што го направил законодавецот да не ја вклучи во Законот за кривична постапка можноста за барање надомест на штета во ситуации на прекин на кривичната постапка, не може да се гарантира со членот 1 од Протоколот број 1.

Меѓутоа, релевантен заклучок е дека толкувањето на домашното право од страна на повисоките судови во околностите на овој случај не обезбедило можност, во постапката по привремената забрана, да се земе предвид барањето за пропорционалност, што налогот за привремена забрана самиот не успеал да го постигне.

5. Како заклучок, бидејќи немал никаков надомест за претрпената штета, од централно значење била должноста на властите да се погрижат да се изврши индивидуална проценка на пропорционалноста, пред да одлучат да му ја суспендираат работата на апликантот како извршител. Од причините кои што се наведени погоре, ние сметаме дека автоматската природа на привремената забрана во околностите на овој случај не постигнала правична рамнотежа помеѓу мешањето и целта поради која била изречена.